

idet en Del Medlemmer har ment, at det var rigtigst, at Tvistighederne bleve afgjorte der, hvor Dyret var solgt, medens en Del har holdt paa, at det var rigtigst, at Afgørelsen fandt Sted paa det Sted, hvor Køberen bor. Der er noget, der taler for begge Dele, men Resultatet er blevet, at Udvalget har foreslaaet at ændre Bestemmelsen saaledes, at Tvistigheder skulle afgøres i den Retskreds, hvor Køberen har sin Bopæl.

Ændringsforslag Nr. 6 til § 4 gaar ud paa at indføre en Frist, indenfor hvilken Klageren skal gøre Krav paa Afgørelse ved Voldgift. Denne Frist er sat til 30 Dage fra Leveringsdagen. Dog kan for saadanne Husdyr, som vise sig at lide af Tuberkulose, Klagefristen sættes til 60 Dage. Dernæst er der i samme Ændringsforslag truffet Bestemmelse om, hvem af Voldgiftsmændene der skal fungere som Formand, det var der intet nævnt om i Forslaget. Det vilde vel heller ikke have vakt Tvist hos Mændene, men desuagtet har Udvalget ment det rettest at sætte en Bestemmelse ind derom.

Ændringsforslag Nr. 7 til § 5 træffer Bestemmelse om, at Sagens Behandling skal indledes med Forligsprøve. Heller ikke om det Punkt havde Forslaget, som det var forelagt, nogen Bestemmelse. Det maatte vel ogsaa anses for temmelig selvfølgeligt, at Voldgiftsmændene vilde indlede en saadan Forhandling med en Forligsprøve, men Udvalget mente det rettest her som i det foregaaende Tilfælde at give en udtrykkelig Bestemmelse. Ændringsforslag Nr. 8 til § 5 er en Rettelse i Anledning af den Bestemmelse, der er given angaaende Forlig, idet de to første Linier i Stykke 3 ændres til: Forlig og Kendelser indføres i en af den udmeldende Myndighed autoriseret Voldgiftsbog. Der er for øvrigt ogsaa her en sproglig Retelse, thi i Forslaget stod der Protokol, og det er i Ændringsforslaget rettet til Voldgiftsbog. Ændringsforslag Nr. 9 til § 5 skyldes Ændringsforslagene under Nr. 7 og 8, idet det gaar ud paa, at der i Stedet for „Kendelsen“ skal staa „indgaaet Forlig eller afsagt Kendelse“.

Ændringsforslag Nr. 10 angaar Vederlaget, som Voldgiftsmændene skulle have for deres Ulejlighed. Der er her foretaget et Par Ændringer. Der blev ved Sagens 1ste Behandling i Tinget af en Del Medlemmer udtalt, at de mente, at det Vederlag, der i Forslaget var fastsat, var lovlig højt; der blev for Resten ogsaa gjort den

modsatte Anskuelse gældende. I Udvalget har Spørgsmaalet ogsaa været drøftet frem og tilbage, og der har været stillet flere Ændringsforslag angaaende Spørgsmaalet. Men da Anskuelserne have været afvigende, er det resulteret i, at der kun er truffet ny Bestemmelser med Hensyn til, hvor stor Befordringsgodtgørelse Voldgiftsmændene skulle oppebære, idet det er sat til 1 Kr. pr. løbende Mil eller 2den Klasses Jernbanebillet. I Forslaget var det gjort afhængigt af Voldgiftskendelsen, idet Voldgiftsmændene selv skulde afsige en Kendelse om, hvor stor Befordringsgodtgørelse de skulde have, og det fandt man uheldigt. Der kan være dem, der mene, at 1 Kr. pr. løbende Mil er for lidt i Befordringsgodtgørelse, men da der her i Tinget ved 1ste Behandling havde hævet sig Røster om at faa Salæret sat ned, har Udvalget ment, at det var rigtigst at indskrænke sig til 1 Kr. pr. løbende Mil eller 2den Klasses Jernbanebillet. Dernæst er der med Hensyn til Dagpengene foretaget den Forandring, at de ere satte ned fra 6 Kr. til 5 Kr.

Ændringsforslag Nr. 11 til § 6 gaar ud paa at sætte en bestemt Frist, indenfor hvilken Kendelsen skal være afsagt, og i Slutningen af samme Ændringsforslag tilføjes der, at hvis Kendelse ikke er afsagt inden Udløbet af den givne Frist, staaer det vedkommende frit for at foranstalte Sagen behandlet ved Domstolene. Ændringsforslag Nr. 12 til § 7 er Ændringer, som ere nødvendiggjorte ved Bestemmelsen om, at Sagens Behandling skal indledes med Forligsprøve. Ændringsforslag Nr. 13 gaar ud paa at ændre „Modparten“ til „en Part“. Nr. 14 er ogsaa kun sproglige Ændringer, der gaa ud paa at rette „eksekveres“ til „tvangsfuldbyrdes“ og „Eksekutionskraften“ til „Fuldbyrdelseskraften“.

Ændringsforslag Nr. 15 gaar ud paa at indsætte en ny § 8, saalydende: „Det en Dommer efter almindelig borgerlig Straffelovs §§ 120 og 123 for Bestikkelig- eller forsætlig Uretfærdighed paahvilende Ansvar skal ogsaa paahvile Voldgiftsmænd efter nærværende Lov, dog saaledes, at Straffene kunne nedsættes under de der nævnte Mindstemaal. En Kendelse eller et Forlig, der er tilvejebragt paa forbryderisk Maade, er ugyldigt, og det Forhold, som Kendelsen eller Forliget angik, kan søges afgjort ad almindelig Retsvej.“

Ja, hermed er der i faa Ord gjort Rede for de Ændringsforslag, som ere stillede